

Verdens farligste dyr er i aktion

Kloden sveder, og vi er ved at drukne i lort. Børneteateret er ikke bange for at tage fat på de store problemer, som voksenteateret lader ligge.

BØRNE- OG UNGDOMSTEATER

Det Olske Orkester: Dengang vi blev væk

Tekst og iscen.: Lotte Faarup. Fra 9 år. Set på ZEBU, kan ses på turné.

Quasi Teatret: Professor Dyregod.

Ide: Viktor Korsgaard Magnusson og Marie Kilsgaard Møller. Iscen.: Kilsgaard Møller. Musik: Per Dunsö og Ola Ström. 5-10 år. Set på Kulturhuset Islands Brygge, turné.

Bornholms Teater: Del dit lort!

Tekst og iscen.: Nils P. Munk. Fra 14 år. Set på Borupgaardskolen. Turné.

Hvem har ansvaret, når børnene passer de voksne? Det kan de to små skilsmissebørn i 'Dengang vi blev væk' godt grunde forgæves over, når mor drukner sig i sprut, og far ikke kommer hjem, selv om det bliver helt mørkt.

MONNA DITHMER

Det er i det hele taget, som om børneteateret (inklusive ungdomsafdelingen) har påtaget

sig at passe de voksne, dvs. de problemer, som voksenteateret ikke er meget for at røre ved. Pasningsordningen omfatter både klimakrise, miljøsvineri, spiseforstyrrelser, cutting, mobning og skilsmisse – lige her kan voksenteateret godt være med, men aldrig med fokus på børnene.

Når nu problemerne tårner sig op på scenen i børnehøjde, hænger det sammen med, at aftagergruppen især består af skoler og børneinstitutioner, der har brug for teateret til at sætte kød og blod på et påtrængende emne. Men derfor kan der sagtens komme andet end pædagogisk velmenende lærestykker ud af det.

»FUCK, hvor er du irriterende, skrid!«. Det er også bæredygtigheden i venskabet, der bliver testet, når to seje tøser (sendt ud af Bornholms Teater) er rejst ud for at gøre noget ved klimakoks, svineri og svindende ressourcer. Anne Katrine Andersen og Anne Bærskog Hauger tramper ind på gulvet foran holdet af skoleelever med hele deres oppakning og struttende engagement i at fortælle om deres globale eks-kursion.

Slet ikke nemt at komme til at redde verden. Mere og mere i vildrede og i indbyrdes strid sidder pigerne der på deres bagage på vej i et fly til Nepal, Kina eller Afrika. Jo, der brændes godt med ressourcer af på den bæredygtighedsmission – en god kritisk pointe. Men pigerne får faktisk bygget en vandingskanal – også her i salen, hvor eleverne skal op fra stolene og hjælpe med. Og vupti! er der kanal igennem, ved hjælp af plasticcharteks og en flaske vand!

Det kniber nu i det lange løb med at få kanal igennem til skolepublikummet. Det bliver for diffust, hvad de to konkret har gang i, når de vil række ud efter alt fra nødstedte isbjørne til døende børn på et hospital i Afrika. 'Del dit lort!' hedder forestillingen, men det perspektiv skrider lidt ud. Styrken er klart det selvoplevede i de

to pigers situation og så den involverende, direkte stil – men hvorfor tale så kunstigt højt, som om der alligevel var en fjerde væg til publikum? Og dog, nu er det jo nærmest hele kloden, Bornholms Teater forsøger at råbe op med deres »teaterrapport om verdens tilstand«. De ambitioner kan man ikke andet end bøje sig for.

QUASI Teatret har på deres red klodenmission for de lidt mindre børn sendt den godt nørdede professor Dyregod ud for at finde frem til verdens farligste dyr.

Den pudsige Peter Öberg gasser lovende op på sin selvopfundne luftknallert og opsøger alverdens mere eller mindre nødlidende dyr – en stolt viftende kondor,

en bebrillet elg eller tøvende skildpadde. »Hur mår ni?«, spørger den rare mand, for det her er intet mindre end »et dansk-svensk klimasyngespil« – med prisværdige ambitioner om at turnere rundt i hele Norden.

Det fungerer jettefint med at gøre det dansk-svenske forståeligt, og så med musikalsk forstærkning, hvor professoren selv kan gribe guitaren, mens Ida Cæcilie Rasmussen har et godt greb om kontrabassen og alle de fabulerende dyr, som hun rapt smyger sig ind og ud af. 'Professor Dyregod' fortaber sig dog undervejs på ekspeditionen og har svært ved at få historien til at samle sig og nå frem til pointen om, at den lille professor selv er et eksempel på verdens farligste dyr.

I 'DENGANG vi blev væk' gælder det ikke om at redde verden, men om at redde familien. Men det er næsten også det samme, set fra børnehøjde. Hele lykkelandet med far, mor og to børn i den seksværelses, der er tapet op med hvide klæbestrimler på scenen, går i opløsning. Faderen går sin vej, moderen går til i druk, og hjemmet trevles op, strimmel for strimmel – og vi sidder med et hul i hjertet.

Skilsmisshistorien fortælles med en intens autenticitet og en fabulerende evne til at nå ud i ekstremerne, hvor de to børn – stærkt spillet af Ditte Laumann og Martin Noren – både kan drømme sig væk i legen med en lille kronhjort knuget i hånden og samtidig i nattens forladthed opleve kronhjorten vokse sig mareridtsstor og splitte familien ad.

Nok har Det Olske Orkester givet skilsmissen en ekstra dosis alkohol, men det forstærker blot billedet af forældre, der mest går op i deres egen lykke og ulykke. En ordentlig opsang til de voksne. Alt i alt kan man se børneteaterets vilje til at gå i kødet på tunge, aktuelt påtrængende problemer som en tiltrængt opsang til voksenteateret.

monna.dithmer@pol.dk

MORALE. Kondoren synger og belærer Dr. Dyregod om, hvem der er verdens farligste dyr (Ida Cæcilie Rasmussen). Pr-foto

MARERIDT. Skilsmisshistorien i børnehøjde er lige så skræmmende, som den er fuld af barnets livskraft (her Ditte Laumann i 'Dengang vi blev væk'). Pr-foto